

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΑΣΤΩΝ ΦΥΛΛΩΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Λεπτῶν..... 20
261—Γραφεῖον ἐδ. Ἑρμοῦ—264

Τοῖς συνδρομηταῖς τῆς Ἀθηναϊδος δίδεται δωρεὰν
χρωματισμένη εἰκὼν τῆς ὤρας Βερετίας.

Ἡ 25 ΜΑΡΤΙΟΥ

ΧΑΙΡΕ ΓΕΝΕΘΛΙΟΣ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πανηγυρίζομεν σήμερον τὴν ἐνδοξοτάτην πασῶν τῶν
ἡμερῶν τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου. Σήμερον ἐν τοῖς Οὐρα-
νοῖς διπλοῦν τελεῖται μυστήριον. Τῶν οὐρανῶν ἡ αἰω-
νία ἀλήθεια ἐνδύεται σάρκα καὶ ὅσα καὶ κατέρχεται
ἐπὶ τῆς γῆς μορφήν φέρουσα ἄνθρωπον ὅπως λυτρώσῃ
τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ πυκνοῦ ἐρέβους τῆς δουλείας
καὶ τοῦ ψεύδους· ἐπὶ δὲ τῶν ἱερῶν τῆς Ἑλλάδος ὄρεων
ὕψεται τὸ ἱερὸν λάβαρον τῆς ἀναστάσεως τοῦ Γέ-
νουσ. Σωτηρία τοῦ κόσμου καὶ ἀπολύτρωσις τῆς μη-
τρὸς καὶ δεσποίνης τοῦ κόσμου Ἑλλάδος, εἶναι τὸ δι-
πλοῦν μυστήριον ὅπερ σήμερον τελεῖται.

Διώνων δάκρυ καὶ αἷμα ἀφίγει τὴν πικρὰν κοίτην
τοῦ καὶ χύεται μετ' ἀφρόδους μανίας κατὰ τοῦ πο-
νηροῦ τῆς μαρτυρικῆς ταύτης γῆς δαίμονος καὶ πνί-
γει αὐτὸν ἐν τῷ κύματι τῆς ἀδύνης. Τὸν πνίγει μα-
ταιῶς δ' ὁ κόσμος πιστεύει ὅτι ἔχει ὁ κόσμος εἰσέτι
ζωὴν ἢ ὅτι δύναται πάλιν ἀπὸ δαίμονος εἰς ἄγγελον
να μεταβληθῇ. Τὸν ἐπνίξαν ἡ Ἑλλάς· ἡ μικρὰ, ὡς
τὸν ὄφιν τὸν πονηρὸν ἐπνίξαν τοῦ Ἡρακλέους, νηπιῦ,
οἱ δάκτυλοι καὶ ἀπὸ τῶν χρόνων ἐκείνων βρυχᾶται
ὁ ἀλάστωρ δαίμων τοῦ αἰωνίου θανάτου τὸν ἀπαίσιον
βρυχηθῆναι. Ἡ Εὐρώπη, πλάσασα μικρὰν Ἑλλάδα καὶ
ἀφίσασα παρὰ τὰ πλεῖρα αὐτῆς τὴν πληρωθεῖσαν τί-
γριν ἐπλήρωσε μετὰ παρέλευσιν μιᾶς γενεᾶς δι' αἵ-
ματος καὶ χρυσοῦ τὸ σφάλμα αὐτῆς, καὶ ἤδη πρὸς ἐ-
πανρθῶσιν τοῦ πολιτικοῦ ἐκείνου σφάλματος πρέπει
να χύσῃ αἷμα καὶ χρυσὸν ἵνα τὸν κόσμον ἐλευθε-
ρώσῃ ἀπὸ τῆς ζωντανῆς τοῦ κόσμου πανώλους, τῆς

καθιστώσης χλεύην τὸν πολιτισμὸν τοῦ αἰῶνος τούτου
τῶν φῶτων καὶ ἐλευθεριῶν.

Ἦτο μικρὰ καὶ ἀδύνατος ἡ Ἑλλάς, ἀλλ' ὁ ἀγὼν
αὐτῆς ἦτο μέγας, ἦτον ἀγὼν ὑπὲρ τῆς Ἀληθείας καὶ
τοῦ Δικαίου, ἡ δὲ νίκη τῆς ἦτο βεβαία. Ἐὰν ἠττάτο
ἡ Ἑλλάς κατὰ τὸν ἐνδοξὸν ἐκεῖνον ἀγῶνα, ἤθελε
μετ' αὐτῆς ἠττηθῆ ἡ ἀνθρωπότης καὶ ὁ ἀνθρωπισμὸς,
ἤθελε σκοτισθῆ τοῦ κόσμου ἡ διάνοια καὶ ἤθελεν ἴσως
πιστεύσει, ὅτι τὸ Ψεῦδος καὶ ἡ Ἀδικία δύνανται νὰ
υπερσχύσωσι καὶ τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Δικαιοσύνης.
Καὶ ἐὰν ἐπὶ μίαν μόνην ἡμέραν ἐπίστευε τοῦτο ὁ κό-
σμος, ἀνυπολόγιστον ἤθελεν ὑποστῆ ζήμιαν.

Ἦτο ἡ Ἑλλάς μικρὰ καὶ ἀφανὴς μόλις ζῶσα ὑπὸ
τὴν τέφραν τῆς δουλείας. Οἱ ξένοι, λουόμενοι εἰς τὰ
διαυγῆ νάματα τοῦ καλλιερροῦ βεῖθρου τῆς πολιᾶς ἡ-
μῶν μητρὸς ἀσκεπεῖς προσήρχοντο εἰς αὐτὴν καὶ εὐ-
λαβῶς ἔκλινον τὸ γόνυ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἐδάφους τῆς, ὡς
ὁ προσερχόμενος εἰς θεῖον τέμενος. Ἀλλὰ περὶ ἐαυ-
τοῦς ἔβλεπον ὡχρὰ φάσματα, κύπτοντά τὴν κεφαλὴν
ταπεινῶν πρὸ τοῦ δαίμονος τῆς Ἑλλάδος. Κατησπά-
ζοντο τὸ ἱερὸν τῆς χῶμα, ἀλλ' ἐβρῆνον ἐπὶ τῇ ἀπω-
λείᾳ τῶν τέκνων τῆς· δὲν ἐπίστευον ὅτι ἠθελὸν ποτε
ὀρθοθῆ τὰ κυρτωμένα ἐκεῖνα στήθη· δὲν ἐπίστευον οὐ-
τε φίλος οὔτε ἐχθρὸς, ὅτι με ὑψηλὸν μέτωπον ἠθέλο-
μεν ἀτενίσαι τὸν Πατέρα τῶν ὀφθαλμῶν, οὔτε ὅτι με
δάκρυ χαρᾶς καὶ ἐλπίδος ἠθέλομεν ποτε ποτίσει τὴν
γῆν· ἀλλ' ἡ ἀτέρμων νύξ ἐτελείωσε καὶ ἡ χαράυγῃ
νέας ζωῆς ἔσπεψε τὰ λευκὰ ὑψίκομα κάρηνα τοῦ Ὀ-
λύμποῦ καὶ ἐφώτισε τὰς Ἑλληνικὰς θεράδας· καὶ με
τὰ πρῶτον ἐωβινὸν τῆς ἀηδόνος ἄσμα ὠρθώθη ἡ Ἑλλάς
ὡς κρῖνος τῆς αὐγῆς ἐπὶ τοῦ ἰδίου στελέχους. νύμφη
ὠραία τῆς Μεσογείου, ἐστειμένη μετὰ τὸ μεῖδιμα τῆς
Ἀθανασίας, ὡς εἰ ποτὲ μὴ εἶχον γνωρίσει τάφον τὰ σε-
πτὰ αὐτῆς μέλη, ὡς εἰ ὑπῆρξαν δι' αὐτὴν ὄνειρα πι-
κρὰ τῆς μακρᾶς δουλείας τῆς αἰ ἡμέραι. Θάμβος κα-

τέλαβε τὰ ὄμματα τοῦ γυναικίου ἐπὶ τῇ κάλλει αὐτῆς, καὶ ἀνέτεινεν ὁ κόσμος τὸν ὀφθαλμὸν ἐκείτης χεῖρας καὶ ἐπληρώθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ δαμῶν ἐλέους τῶν ἱερῶν, δακρυῖα δὲ ὅπου ἀνεγείρουσι νεκροὺς καὶ ἀγιάζουναι τοὺς γυνώντας αὐτῶν.

Ἄλλ' ὄχι! Ἡ ἀνεγερσις τῆς Ἑλλάδος δὲν ἦτο νεκρανάστασις. Ἡ Ἑλλὰς οὐδέποτε ἀπέθανεν ἢ το παντοτε ζωντανή. Εἶναι πολλάκις νεκροὶ οἱ λαοί, ὅταν ὁ κόσμος τοὺς νομίζῃ ζώντας καὶ ζῶσι ὅταν τοὺς νομίζουσι νεκρούς. Τοὺς κλώνας τῆς ροιᾶς ὥραϊον τὴν ὄψιν ῥόδον κοσμεῖ, ἀλλ' ὅταν ἡ ἐπομένη ἀνατείλῃ πρώτα τὰ φύλλα του ἔχουν καταρρεῦσει καὶ κείνται παρὰ τὴν ῥίζαν ξηρὰ καὶ μαραμμένα καὶ ἡ πνοὴ καὶ τὸ θεῖον κάλλος ἀπέπτη ἀπ' αὐτῶν. Ἡ Ἑλλὰς κατὰ τὴν ἀσέληνον τοῦ βίου αὐτῆς νύκτα δὲν ἦτο ῥόδον τοιοῦτον. Οἱ θνητοὶ τῶν θνητῶν ὀφθαλμοὶ δὲν τὴν ἔβλεπον τὰ μυροβόλα φύλλα τῆς ἐκρυπτεν ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ κόσμου· τὸ παρθενικὸν τῆς κάλλος ἐτήρει ἀλώδητον ἐντὸς τῆς ἐρήμου βάτου, ἅπου χεῖρ πανηρὰ δὲν δύναται νὰ εἰσδύσῃ χωρὶς νὰ σχισθῇ καὶ αἰμάσσουσα ν' ἀφήσῃ τὴν ἱερὰν βάτον· περιεφρουρεῖτο ἡ φαινόμενη δούλη ἐντὸς τῆς βάτου τῆς ἀρετῆς. Ἡ Ἑλλὰς ἔζη διότι ἠγάπα τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸν πλησίον ὡς ἀδελφόν, ἀνευ φθόνου, ἀνευ δόλου· εἶχε πίστιν καὶ ἀνυπόκριτον χεῖλος· ἡ φαινόμενη δούλη ἔζη, διότι ἡ καρδιά τῆς ἦτο ταμεῖον πάσης χριστιανικῆς καὶ Ἑλληνικῆς ἀρετῆς, οὐχὶ δόλου καὶ ὑποκρισίας, θανάτου ζωντανοῦ καὶ τοιαύτη οὕσα κατέπληξε τὸν κόσμον πληρώσασα τὴν γῆν μὲ νέους Λεωνίδαας καὶ Μιλτιάδαας.

Νὰ μὴ θηλάσῃ πλέον μητρὸς Ἑλληνίδος μαστὸς τέκνον, οὔτε μία θρῖξ νὰ λευκανθῇ πλέον ἐπὶ τῆς κόρης τοῦ πρεσβύτου πρὶν ἢ ἰδῶσι τὰ ὄμματα ἡμῶν τὴν μητέρα Ἑλλάδα περιβαλλομένην τὴν βασιλικὴν τῆς 25 Μαρτίου ἀλουργίδα καὶ ἀποδεικνύουσαν εἰς τὴν κόσμον ὅτι δὲν ἐσάπησαν τὰ στάθη τῆς.

Φ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΔΗΣ.

Η ΔΙΑΚΟΠΗ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΚΑΙ Η ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ὀλόκληρος ἡμέρα ἀναπαύσεως δεῖν νὰ διακόπῃ ἐκαστὴν ἐβδομάδα τὴν ἐργασίαν ἡμῶν, ἡ ἡμέρα δὲ αὕτη εἶνε διὰ τὸν Χριστιανὸν ἡ Κυριακή.

«Ἐξ ἡμέρας ἐργᾶ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου· τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ Σάββατα Κυριαῖ τῷ Θεῷ σου.»

Ἡ ἡμέρα αὕτη ἱερὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν, καθίσταται ὠφελιμωτάτη ἐν τοῖς ἀποτελέσμασιν αὐτῆς. Δὲν εἶνε παντάπασιν καλὸν ν' ἀσχολῆται ὁ ἄνθρωπος ἀδιαλείπτως εἰς τὴν μηχανικὴν αὐτοῦ ἐργασίαν. Οἰαδήποτε τέχνη ἀποροφᾶται ἐξ ὀλοκλήρου τὸν ἐξασκουῦντα αὐτὴν δύναται ἐπὶ τέλους ν' ἀποκτηνῶσῃ αὐτόν· ὁ ἐργάτης ὁ ὅλος εἰς τὴν μηχανικὴν αὐτοῦ ἐργασίαν ἀφοσιωμένος θάλει αισθανθῆ μετὰ καιρὸν ἐν ἑαυτῷ τὰ νεῦρα αὐτοῦ, τὰ φάρμακα ταῦτα τῆς σήψεως τοῦ ἀν-

θρώπου ὄργανα, παραλυόμενα, ἐάν μιᾶς ἡμέρας ἐκαστοτε ἀνάπαυσις δὲν ἐπιφέρει κατὰ χεῖρον τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πνεύματος. Ἄς ἐνθυμηθῆται πάντοτε ὁ ἐργάτης ὅτι δὲν ἐγενήθη διὰ μόνον τὸν σκοπὸν νὰ ἐργάζηται τὸ μέταλλον, τὸ ξύλον ἢ τὸν λίθον. Εἶνε ἄνθρωπος· καὶ ὡς τοιοῦτος ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ καὶ νὰ σκέπτηται περὶ τοῦ μέλλοντός του. Εἰς τοῦτο δὲ χρησιμεῖται αὐτῷ ἡ τῆς Κυριακῆς ἀνάπαυσις.

Κατὰ τὴν Κυριακὴν ὁ ἐργάτης δεῖν νὰ κάμῃ χρῆσιν ἄλλου τινός, ἢ τῶν ἐργαλείων αὐτοῦ. Ἡ σκέψις αὐτοῦ, ἀπαλασσομένη τῶν δεσμῶν τῆς μηχανικῆς ἐργασίας, ὅτε μὲν φέρεται ἐλευθέρως ἐπὶ διαφόρων ἀντικειμένων, ὅτε δὲ περιορίζεται εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἰδίου ἀτόμου· τότε ὁ ἐργάτης παρατηρεῖ, σκέπτεται, ἀποφασίζει· τῇ Κυριακῇ ὁ ἐργάτης ἀπολαύει τοῦ θεάματος τῆς ὥραίας φύσεως, τῆς εἰκόνας ταύτης τῆς ὑπάρξεως καὶ πανσοφίας τοῦ Θεοῦ. Τῇ Κυριακῇ ὁ ἐργάτης γεύεται τῶν ἀθῶων καὶ ἡδυτάτων ἐκείνων εὐχαριστήσεων καὶ διασκεδάσεων, ἃς πᾶσα εὐτυχὴς ἐγκλείει οἰκογένεια.

Στερήσατε τὸν ἐργάτην τῆς ἀνακουφίσεως ταύτης καὶ θὰ ἴδῃτε ὅποιον βίον παρέχετε αὐτῷ· νὰ τρώγῃ, νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ ἐργάζεται ἀδιαλείπτως, ἰδοὺ ἡ εἰκὼν τοῦ βίου ἐκείνου· ἀλλὰ τοιοῦτος βίος εἶνε μόνον ὁ τῶν ὑποζυγίων, τῶν προωρισμένων νὰ σύρωσι τὰς ἀμάξας ἡμῶν, νὰ αἰρῶσι τὰ φορτία καὶ νὰ στρέψωσι τοὺς τροχοὺς τῶν μηχανῶν. Ἄς ἀποφεύγωμεν τοιοῦτον βίον, οὗ ἀποτέλεσμα ἦθελεν εἶσθαι ἡ τοῦ ἀνθρώπου ἀποκτήσις.

Ἡ ψυχὴ ἡμῶν εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ σώματος ὑποκειμένη, πρέπει νὰ ἀρχῇ τῆς ὕλης καὶ οὐχὶ ν' ἀποροφᾶται ὑπ' αὐτῆς. Ἄς μὴ περιορίζωμεν ἐπὶ τῶν γῆινων τὴν προσοχὴν ἡμῶν, ἀλλ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἃς στρέψωμεν πρὸς τὸν Οὐρανὸν τὰ ὄμματα ἡμῶν, διότι δι' ἐκείνον ἐπλάσθημεν.

Ἐν λοιπὸν τῶν μεγάλων τῆς Κυριακῆς καλὸν εἶνε ταῦτα πλὴν ὑπάρχουσι καὶ ἕτερα, περὶ ὧν οὐδὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλωμεν.

Εἶνε ἀναντίρρητον ὅτι ἡ ἀνάπαυσις τῆς Κυριακῆς ἐξασκεῖ μεγάλην ἐπὶ τῆς ὑγείας τοῦ ἐργάτου ἐπιρροήν. Μετὰ μείζονος εὐχαριστήσεως ἐγκύπτει εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ μετὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς Κυριακῆς, ἀποδίδουσαν εἰς τὸ σῶμα αὐτοῦ πᾶς καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα βαθμυδὸν ἐξαντληθείσας δυνάμεις του. Ἡ τῶν μυῶνων αὐτοῦ καὶ τοῦ πνεύματος δύναμις ἀποκάμνουσα ἐπὶ ὀλόκληρον ἐβδομάδα ἐξαντλεῖται, ἡ δὲ περιοδικῆ αὕτη ἀναζωπύρωσις αὐτῆς εἶνε χρῆσιμωτάτη. Ὅπως καλύβη καλῶς ἐστεγαζομένη καὶ καλῶς διατηρούμενη, πλείτερον διαρκοῦσι χρόνον, οὕτω καὶ τὰ ὄργανα ἡμῶν καλῶς διατηρούμενα ἐπὶ πλείον ἀντέχουσι.

Ἀνάπαυσιν δὲ λέγοντες ἐνοοῦμεν ἀνάπαυσιν ἀληθῆ· ἀνάπαυσιν σώματος καὶ ψυχῆς, οὐχὶ δὲ παῦσιν τῶν ἐργασιῶν καὶ ἐξάντλησιν τοῦ σώματος διπλάσιαν ἐν μέθῃ καὶ κραυπᾷ. Οἱ ἐργάται τῶν πύλων καταπαύουσι τῇ Κυριακῇ ἀπὸ τοῦ ἔργου αὐτῶν, καὶ ἂ